

นิทานไทย.....พระนางผมหอม

นำเสนอเมื่อ : 24 ก.ย. 2552

พระนางผมหอม

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชองค์หนึ่งทรงพระนามว่า “ แสนคำ ” ปกครองเมืองวามูมาเป็นเวลาหลายปี พระองค์มีพระมเหสีทรงพระนามว่า “ คำแมน ” ทั้งสองพระองค์อยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานานแต่ก็ไม่มีรัชทายาทสืบราชบัลลังก์ ดังนั้นพระราชินีจึงทำพิธีบวงสรวงขอบุตรกับเทวดา หลังจากประกอบพิธีแล้วพระราชินีก็ทรงพระครรภ์ และได้ให้กำเนิดธิดาพระนามว่า “ สีดา ”

ครั้นมีวัยได้ 15 พรรษา เจ้าหญิงสีดาก็เติบโตมีพระสิริโฉมงามกว่าหญิงใดในปฐพี เมื่อถึงคราวที่นางจะได้พบเนื้อคู่ก็ทำให้รู้สึกกระวน กระวายพระทัยจนกระทั่งต้องทูลขออนุญาตจากพระมารดาออกไปเที่ยวป่าเพื่อพักผ่อน

ขณะเดินเล่นอยู่อย่างเพลิดเพลินนั้น องค์หญิงและผู้ตามเสด็จก็มาพบยักษ์ตนหนึ่งไล่จับไพร่พลกินเป็นอาหาร โชคดีที่องค์หญิงหนีมาได้และเข้าไปแอบอยู่ในโพรงไมต นหนึ่ง

หลังจากที่ยักษ์ไปแล้วองค์หญิงก็ออกติดตามหาไพร่พลแต่ก็ไม่พบ ดังนั้นพระนางจึงต้องเดินทางไปตามลำพังโดยไม่รู้อุตห มวยปลายทาง เมื่อรู้สึกหิวกระหายก็วิ่งน้ำจากรอยเท้าโคตัวผู้ขึ้น ต่อมแต่น้ำนั้นกลับทำให้คอแห้งมากขึ้นกว่าเดิม จึงหันไปวิ่งน้ำจากรอยเท้าช้างขึ้นดื่มก็รู้สึกสดชื่น ขึ้นและออกเดินทางไปตามลำพัง และในที่สุดองค์หญิงก็สามารถเสด็จกลับพระนครด้วยความ ปลอดภัย

หลังจากการออกชมป่าได้ไม่นานเจ้าหญิงก็ทรงครรภ์ โดยที่ไม่ได้ร่วมหลับนอนกับชายใดเลย พระราชชายายามซักไซ้เอาความจริงแต่ก็ไม่ได้ความอะไร เพราะองค์หญิงเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่านางทรงครรภ์ขึ้นได้อย่างไร เมื่อครบกำหนด 10 เดือน นางก็ประสูติพระธิดาแฝด องค์โตมีนามว่า “ นางผมหอม ” ส่วนองค์เล็กมีนามว่า “ นางลุน ”

เมื่อพระธิดาทั้งสองเจริญวัยขึ้นก็มีพระสิริโฉมงาม เช่นเดียวกับพระมารดา อยู่มาวันหนึ่งพระธิดาทั้งสองนึกถึงพระบิดาซึ่งทั้งสองก็ไม่เคยเห็น ดังนั้นทั้งคู่จึงตัดสินใจออกตามหาผู้เป็นบิดาในป่า

หลังจากเดินป่าอยู่เป็นเวลาหลายวันแล้ว พระธิดาแฝดก็มาพบพญาช้างดุร้ายเชือกหนึ่งต้องการจะทำร้ายทั้งสองพระองค์ ดังนั้นทั้งคู่จึงต้องอ้อนวอนขอชีวิต และบอกจุดประสงค์ของการเดินทางมาในบริเวณนี้

พญาช่างเกิดสงสัยว่าฝาแฝดคู่นี้อาจจะเป็นบุตรสาวของตน จึงตั้งจิตอธิษฐานว่า

เฉพาะผู้ที่เป็นทายาทของตนเท่านั้นจึงจะสามารถปีนงาขึ้นมานั่งบนหลังของตนได้

จบคำอธิษฐานก็ปรากฏว่าเฉพาะนางผมหอมเท่านั้นที่สามารถปีนขึ้นไปได้ ส่วนนางล้นตกลงมาเสียชีวิตทันที พญาช่างสารจึงนำนางผมหอมไปยังที่อยู่ของตนและเลี้ยงดูนางอย่างลูกสาว

นางผมหอมใช้ชีวิตอยู่ 5 ปี ภายใต้การดูแลของพญาช่างผู้เป็นบิดา เมื่ออายุครบ 20 ปี ก็นึกอยากจะทำประมุขคนบ้าง ดังนั้นนางจึงนำผมหอมของนางซึ่งมีกลิ่นหอมใส่ลงในผอบ

พร้อมทั้งจารึกข้อความชักชวนให้ผู้ที่เกิดมาเป็นเนื้อคู่ของนางได้พบนางแล้วก็ลอยผอบนั้นลงในแม่น้ำ

ผอบนั้นก็ลอยไปตามน้ำจนถึงเมืองรัตนาแต่ก็ไม่มีใครสามารถจะหยิบขึ้นมาได้เพราะผอบลอยหนีไปอย่างรวดเร็ว ชาวกรพบผอบประหลาดไปถึงพระกรรณของพระเจ้าแห่งคำและพระองค์ก็สามารถหยิบผอบขึ้นมาพร้อมทั้งได้อ่านข้อความที่จารึก

พระองค์มีพระทัยเสนหาในเจ้าของเส้นผมที่ส่งกลิ่นหอม นั้นทันที และทรงตัดสินพระทัยออกตามหานางผมหอม

ครั้นเสด็จมาถึงต้นแม่น้ำพระองค์ก็พบรอยเส้นผมตกอยู่ ก็ทรงทราบทันทีว่าเสด็จมาถูกทางแล้วจึงแอบซ่อนและรอ เวลาที่นางผมหอมออกมาอาบน้ำในแม่น้ำทันทีที่เห็นนางพระองค์ก็เปิดเผยตนเอง ทั้งคู่ตกหลุมรักตั้งแต่แรกพบและแอบอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยาโดยไม่ยอมบอกให้พญาช่างผู้เป็นบิดาทราบ ถึงแม้ว่าพญาช่างจะมีความสงสัยในตัวลูกสาวเพราะได้กลิ่นมธุระยแต่ลูกสาวก็ไม่ยอมบอกความจริง

หลังจากแอบอยู่ด้วยกัน 3 ปีแล้ว ทั้งคู่ก็ตัดสินใจต่อสู้ความจริงและบอกให้พญาช่างทราบพร้อมทั้งขอขมา พญาช่างรู้สึกเสียใจที่ลูกสาวไม่ยอมบอกให้ตนทราบเลย และลุ่มเจ็บลงหลังจากทราบอีกว่าลูกสาวกำลังจะจากไปเพื่อใช้ชีวิตอยู่กับผู้เป็นสามีของนาง ก้อนหินลมหายใจพญาช่างได้อบรมสั่งสอนให้ลูกสาวเป็นภรรยาที่ดี และทำหน้าที่ภรรยาให้สมบูรณ์แล้วก็สิ้นลมหายใจในขณะที่มีน้ำตาคลอ ทั้งคู่รู้สึกสลดใจและกราบลาเป็นครั้งสุดท้าย บัดนั้นเองงาข้างหนึ่งของพญาช่างก็กลับกลายเป็นเรือ ส่วนอีกข้างหนึ่งก็กลับกลายเป็นพาย พระเจ้าแห่งคำจึงนำนางผมหอมขึ้นเรือแล้วพายไปสู่พระนคร ของพระองค์

หลังจากเสด็จมาถึงเมืองพระองค์ก็ทรงแต่งตั้งนางผมหอม เป็นพระมเหสีของพระองค์

แล้วทั้งสองพระองค์ก็ปกครองเมืองรัตนาอย่างมีความสุข ตลอดมา

ขอบคุณ จันทร์เจ้าขาดอทอม